

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 487/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď.– S., H., a akad. mal. a soch. M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 ObdoV 82/2008 z 27. mája 2010, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 191/2007 z 3. septembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 56 Cb 19/1999 z 19. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď.– S., a akad. mal. a soch. M. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2010 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď.– S., H., a akad. mal. a soch. M. T., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 51 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Obdo V 82/2008 z 27. mája 2010, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 191/2007 z 3. septembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 56 Cb 19/1999 z 19. júna 2007.

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že rozsudkom krajského súdu z 19. júna 2007 ako súdu prvého stupňa bola zamietnutá žaloba sťažovateľov, ktorou sa domáhali vydania hnutelných vecí. Zároveň boli sťažovatelia zaviazaní zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 3. septembra 2008 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil a sťažovateľom uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovatelia následne podali 11. novembra 2008 podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý bol Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) doručený 21. novembra 2008. Podnet sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený prokurátorkou generálnej prokuratúry 5. júna 2009, pretože dôvody na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku zistené neboli.

V súvislosti s odvolaním, ktoré podali sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu z 19. júna 2007, vydal krajský súd 22. augusta 2007 uznesenie pod č. k. 56 Cb 19/99-343, ktorým sťažovateľom uložil zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 10 000 Sk. Súdny

poplatok bol určený podľa položky č. 2b sadzobníka súdnych poplatkov zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník súdnych poplatkov“). Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 56 Cb 19/99-343, ktorým bol súdny poplatok vyrubený, podali sťažovatelia odvolanie, v ktorom uviedli, že podľa ich názoru celý spor mal byť vedený ako občianskoprávny, čo malo za následok vyrubenie súdneho poplatku podľa nesprávnej položky sadzobníka súdnych poplatkov. O odvolaní sťažovateľov vo veci súdneho poplatku za odvolanie rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007, ktorým uznesenie krajského súdu č. k. 56 Cb 19/99-343 zmenil tak, že sťažovateľov zaviazal zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 9 500 Sk. Najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd uznesením z 22. augusta 2007 vyrubil súdny poplatok podľa správnej položky sadzobníka súdnych poplatkov, pochybil iba v tom, že neprihliadol pri určení výšky súdneho poplatku na uhradenie sumy 500 Sk, ktorú sťažovatelia uhradili kolkovými známkami nalepenými na podanom odvolaní. Sťažovatelia podali proti uzneseniu najvyššieho súdu z 24. októbra 2007 dovolanie, v ktorom opätovne poukázali na skutočnosť, že žalobu podávali podľa § 126 Občianskeho zákonníka, preto malo byť celé konanie vedené ako občianskoprávne. Súdny poplatok bol preto za podané odvolanie vyrubený nesprávne. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV 82/2008 z 27. mája 2010 dovolanie sťažovateľov odmietol.

3. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia považujú za porušenie svojich práv najmä pochybenia, ktorých sa mali súdy dopustiť pri rozhodovaní vo veci samej, teda o nároku sťažovateľov na vydanie hnutelných vecí (motorových vozidiel, strojov a autožeriavu). V sťažnosti sťažovatelia podrobne opísali podstatu svojho nároku, ktorý si uplatnili žalobou na krajskom súde. V tejto súvislosti sťažovatelia vyčítajú nedostatočné preskúmanie a vyhodnotenie ich návrhov na dokazovanie a posúdenie niektorých ďalších otázok súvisiacich s ich uplatneným nárokom (nadobudnutie vlastníctva k žalovaným hnutelným veciam). Sťažovatelia tiež poukázali na nesprávne označenie žalovaného v konaní Ž. B., s. r. o., pretože v žalobe označili ako sídlo žalovaného: B., naproti tomu krajský súd v záhlaví rozsudku z 19. júna 2007 označil ako účastníka konania na strane žalovaného Ž. B. s. r. o., B. Rovnako označil žalovaného aj najvyšší súd

v rozsudku z 3. septembra 2008, ktorý rozhodoval ako súd odvolací. Podľa sťažovateľov uvedené pochybenie predstavuje „... neodstrániteľnú vadu, ktorá má za následok, že vyhlásený rozsudok je nerealizovateľný až do doby vydania uznesenia o oprave záhlavia rozsudku súdu prvého stupňa“.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal takýto nález:

«Žiadame, aby ÚS SR vydal „Nález“ (rozhodnutie) ktorým zruší uznesenie NS SR sp. zn. 1 Obdo V 82/2008 zo dňa 27. 5. 2010 ako porušovateľ v 1. rade, zruší uznesenie NS SR sp. zn. 2 Obo 192/2007 zo dňa 24. 10. 2007, zruší rozsudok NS SR sp. zn. 2 Obo 192/2007-350 zo dňa 3. 9. 2008 a zruší aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 56 Cb 19/1999-300 zo dňa 19. 6. 2007 z dôvodu, že porušovatelia v 1., 2. a v 3. rade porušili základné právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, ktoré právo je garantované Ústavou SR podľa čl. 51, 48, 47 a 46, ako aj garantované podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

ÚS SR sťažovateľom v 1 a v 2. rade priznáva primerané finančné zadostiúčinenie pre každého vo výške 10 000,- Eur. pre pretrvávajúci stav právnej neistoty, straty - opotrebovanie majetku a za útrapy spôsobené porušením základných ľudských práv, ktoré spôsobili porušovatelia.

Porušovatelia v 1., 2. a v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť priznané primerané finančné zadostiúčinenie pre každého sťažovateľa vo výške 10 000,- Eur, na účet advokáta JUDr. J. H., č. ú.:... vedený v... , a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti „Nálezu“

Porušovatelia v 1., 2. a v 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľom v 1. a v 2. rade náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 468,95 Eur na účet advokáta JUDr. J. H., č. ú.:... vedený v... , a.s., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto „Nálezu“ ÚS SR. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sp. zn. 10 ObdoV 82/2008 z 27. mája 2010 a uzneseniu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007, ktorými bolo rozhodnuté o súdnom poplatku za odvolanie podané sťažovateľmi. Sťažnosť smeruje aj proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 191/2007 z 3. septembra 2008 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 56 Cb 19/1999 z 19. júna 2007, ktorými bolo rozhodnuté vo veci samej. Sťažnosť je však koncipovaná tak, že sťažovatelia považujú za porušenie svojich práv najmä pochybenia, ktoré sa však týkajú rozhodnutia vo veci samej. Inými slovami, sťažovatelia prejavujú nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu a následne najvyššieho súdu vo veci

žalovaného nároku na vydanie hnutelných vecí. Sťažovatelia si v sťažnosti stotožňujú rozhodnutia, ktorými bolo rozhodnuté vo veci samej, s rozhodnutiami (najvyššieho súdu z 24. októbra 2007 a 27. mája 2010), ktorými sa rozhodlo o výške súdneho poplatku za odvolanie, ktoré podali proti rozsudku krajského súdu z 19. júna 2007 vo veci samej.

8. Ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 56 Cb 19/1999 z 19. júna 2007, ktorým bol návrh sťažovateľov na vydanie hnutelných vecí zamietnutý, nadobudol v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 191/2007 z 3. septembra 2008 právoplatnosť 30. októbra 2008 a vykonateľnosť 4. novembra 2008. Sťažovatelia podali sťažnosť na poštovú prepravu 21. augusta 2010.

9. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 292/09). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v časti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 56 Cb 19/1999 z 19. júna 2007 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 191/2007 z 3. septembra 2008, podaná oneskorene. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

11. Sťažovatelia v sťažnosti tiež napadli rozhodnutia, ktorými bolo rozhodnuté o súdnom poplatku za podané odvolanie proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007 o odvolaní sťažovateľov vo veci súdneho poplatku za podané odvolanie. Týmto uznesením najvyšší súd zmenil uznesenie krajského súdu č. k. 56 Cb 19/99-343 z 22. augusta 2007 tak, že sťažovateľov zaviazal zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 9 500 Sk a oslobodenie od

súdnych poplatkov im nepriznal. Podľa najvyššieho súdu krajský súd uznesením z 22. augusta 2007 vyrubil súdny poplatok podľa správnej položky sadzobníka súdnych poplatkov, pochybil iba v tom, že pri určení výšky súdneho poplatku neprihliadol na uhradenie sumy 500 Sk, ktorú sťažovatelia uhradili kolkovými známkami nalepenými na podanom odvolaní. Zároveň krajský súd rozhodol o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov sťažovateľov, ktorý bol súčasťou ich odvolania proti uzneseniu krajského súdu z 22. augusta 2007. Najvyšší súd nepriznal sťažovateľom oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože nepreukázali splnenie podmienok na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Sťažovatelia neosvedčili svoje osobné a majetkové pomery ani nenavrhlí najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu vykonať dôkazy na preukázanie dôvodnosti ich návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu z 24. októbra 2007 podali sťažovatelia dovolanie, ktoré podali z dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Zároveň dovolanie odôvodnili tým, že konanie vo veci samej malo byť posúdené ako občianskoprávne, a preto mal vo veci rozhodnúť ako súd prvého stupňa Okresný súd Bratislava III. Podľa sťažovateľov mal byť súdny poplatok určený správne podľa položky č. 1b sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 2 500 Sk po odpočítaní už zaplateného súdneho poplatku 500 Sk. Najvyšší súd dovolanie uznesením sp. zn. 1 ObdoV 82/2008 z 27. mája 2010 odmietol, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že hoci dovolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým bolo zmenené uznesenie krajského súdu z 22. augusta 2007, rozdiel medzi oboma rozhodnutiami je iba v tom, že súdny poplatok bol znížený len o sumu zaplatenú sťažovateľmi v kolkoch. Výška súdneho poplatku za odvolanie je inak zhodná v oboch rozhodnutiach (10 000 Sk podľa položky č. 2b sadzobníka súdnych poplatkov). Zároveň v postupe najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vo veci súdneho poplatku nebolo zistené žiadne pochybenie v zmysle väd konania podľa § 237 OSP.

12. Napriek tomu, že sťažnosťou boli napadnuté aj tieto rozhodnutia, sťažovatelia konkrétne neodôvodnili, ako mali byť týmito rozhodnutiami porušené ich základné práva podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ústavy, základné právo podľa čl. 51 ústavy a právo podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých sa v sťažnosti domáhali. Sťažovatelia totiž poukazujú najmä na nedostatky týkajúce sa najmä rozhodnutí vo veci samej, ktoré boli právoplatne skončené 30. októbra 2008 (bod 8). Napriek uvedenej skutočnosti ústavný súd preskúmal aj tieto uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 82/2008 z 27. mája 2010 nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným a čo by vyžadovalo korekciu zo strany ústavného súdu. Najvyšší súd podané dovolanie preskúmal nielen z hľadiska, či je prípustné podľa kritérií uvedených v § 239 ods. 1 OSP, ale aj z hľadiska, či konanie na najvyššom súde ako súde odvolacom nebolo postihnuté niektorou z procesných vád podľa § 237 OSP. Pretože takáto vada zistená nebola, bolo následne dovolanie sťažovateľov odmietnuté.

Obdobné stanovisko zaujal ústavný súd aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 192/2007 z 24. októbra 2007, ktorým bolo zmenené uznesenie krajského súdu sp. zn. 56 Cb 19/99-343 z 22. augusta 2007. Najvyšší súd týmto rozhodnutím zabezpečil sťažovateľom dostatočnú ochranu ich práv, keďže správne prihliadol na tú skutočnosť, že sťažovatelia už zaplatili časť súdneho poplatku za odvolanie kolkovými známkami v hodnote 500 Sk. Najvyšší súd preto ako súd odvolací zmenil uznesenie krajského súdu z 22. augusta 2007, ktorý prehliadol čiastočnú úhradu súdneho poplatku za odvolanie. Najvyšší súd týmto uznesením zároveň nepriznal sťažovateľom oslobodenie od súdnych poplatkov za podané odvolanie, pretože nepreukázali dôvodnosť tohto návrhu.

13. Ústavný súd preto nezistil, že by uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľov z 27. mája 2010 a ani uznesenie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho z 24. októbra 2007 boli svojvoľné, arbitrárne či neústavné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi uvedenými rozhodnutiami a právami, ktorých porušenia sa sťažovatelia domáhali. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popred ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05). Takéto pochybenie však ústavný súd v preskúmaných rozhodnutiach nezistil.

14. Ústavný súd preto dospel k názoru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, I. ÚS 124/03).

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, zakladá to dôvod aj v tejto časti na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti odmietol. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov (návrh na zrušenie napadnutých rozhodnutí, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie. Zároveň bolo bez významu vyzývať sťažovateľov na odstránenie nedostatkov ich sťažnosti, pretože k sťažnosti síce bolo pripojené splnomocnenie pre právneho zástupcu sťažovateľov, avšak chýbal na ňom podpis sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2010